

De Leraarskamer

U vraagt, wij draaien

Maandagmiddag. Ik heb zonet mijn crackers heel snel binnen gespeeld, terwijl ik nog een paar leesmapjes probeerde aan te vullen. Maar nu sta ik dus in de refter, want ik doe elke week één keer middagtoezicht. En hoe graag ik die leerlingen ook zie, een middagpauze tussen dat lawaai is niet altijd een cadeau. En da's nog mooi uitgedrukt.

Als ik mijn toer doe, zie ik al een paar beteuterde gezichtjes. Zucht. De erwttjes, hoeveburger en aardappelen vallen duidelijk niet bij iedereen in de smaak. Eén van onze leerlingen heeft het zowat elke middag lastig om te eten. Tot kokhalzen toe. Ik vind het lastig om daarmee om te gaan. Het evenwicht vinden tussen hen laten proeven en toch niet forceren ... Moeilijk. Thuis heb ik alleseters, die al maanden op voorhand bedenken wat ze zouden kunnen eten op hun verjaardag. Want kiezen tussen al hun favorieten vereist verschrikkelijk veel denkwerk. Een wereld van verschil dus.

De meeste leerlingen zijn klaar, dus de bovenbouw mag komen smullen. Mijn collega lost mij af en ik ga op de speelplaats toezicht houden. Ik haal nog snel de draagbare muziekbox uit de leraarskamer en verbind die met mijn gsm. De kinderen weten het al, als juf Drieke op de speelplaats staat is er muziek. Het zorgt voor heel wat sfeer, maar ook dat een aantal leerlingen zich beter kunnen bezighouden. En héél eerlijk? Ik steek er af en toe een schijf tussen die ik zelf plezant vind, dat maakt de drukte nét iets draaglijker. Dus ja, af en toe passeert Mark with a K of Ofenbach. Oeps.

Mijn jongste dochter en haar vriendinnen hebben geluk, want ik ken de liedjes van haar

dansschool. Die passeren dus regelmatig de revue. Een paar meisjes vragen de Indianen-dans aan. Als ik ze bijna zie struikelen over hun eigen voeten, kan ik het niet laten en dans ik mee. Ik probeer hen de stapjes uit te leggen, maar ze draaien net iets te veel. Wat hebben ze ongelofelijk veel plezier. Wel een goeie workout voor de juf. Die tienduizend stappen zullen lukken vandaag.

Op een bepaald moment komt de spring-in-'t-veld uit mijn klas een liedje aanvragen: 'Juf, kan je immeski in de ski opleggen?'. Nu heb ik het wel meer voor dat ze iets willen horen waarvan ik eigenlijk niet weet wat ze bedoelen. Hun Engels is op zijn zachtst gezegd nogal ... euh ... fonetisch. Maar meestal kan ik het wel achterhalen. Deze keer lukt het me echt niet. Ik probeer op 'sky' en 'in the sky', maar het levert geen resultaat op. Tot ze op het idee komt om het aan haar oudere zus te vragen. We gaan dus samen naar de eetzaal waar grote zus redding brengt.

Als ze even later als een echte Swiftie staat te dansen op 'The Fate of Ophelia', probeer ik me nog in te houden. Toch begin ik ineens hardop te lachen. Ze kijkt naar mij met een ondeugende blik, ik geef haar een knipoog en bedenk bij mezelf 'wat is het toch heerlijk om kind te zijn'.

TEKST
Juf Drieke

BEELD
MMD Creative